

Arrest

nr. 313 854 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ULUSOY
Rijksweg 358
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2023 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 26 oktober 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: P. (...), M. (...) K. (...)

geboortedatum: (...) 1994

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volte toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod. Art. 61/29

() § 1, Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°.jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2,2 jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() § 2, 3 Jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per période van 365 dagen wordt bereikt.

Geen geldig visum of geldig visum vervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het gedrag van verweerster is volgens verzoeker een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

Dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden:

"wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." (L.P. SUETENS, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981,(81) 87.)

De beslissende instantie geeft in haar beslissing geenszins blijk van enige belangenafweging bij het nemen van deze beslissing.

Dat verzoeker ten gevolge van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet in de mogelijkheid zal zijn om te kunnen genieten van zijn recht om samen te leven met zijn partner en zijn recht op gezinsleven, en zo ook geen regelmatige contacten meer kan behouden met zijn broer, schoonzus en neefjes-nichtjes.

Het is onmogelijk voor de partner van verzoeker om naar Turkije te verhuizen om hun recht op samenleving daaruit te oefenen nu zij in België werkzaam is, zodat zij haar stabiliteit hier niet zomaar kan achterlaten.

Een dergelijke verregaande beslissing is aldus niet redelijk, nu uiteraard geen risico op onderduiken bestaat in hoofde van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De beslissing van verweerster houdt een manifeste schending in van het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker leeft sedert maanden samen met zijn partner, en heeft een effectief gezinsleven met haar.

Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (EVRM) stelt :

*“ 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

Ingevolge voornoemd artikelen heeft eenieder, onder andere recht op de eerbiediging van het privéleven waarbij eenieder het recht heeft om relaties met andere mensen aan te gaan en tevens het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Aangezien het begrip ‘eenieder’ ook verzoeker en zijn partner, alsook zijn eigen familieleden betreft, hebben ook zij het recht om hun affectieve relatie alsook gezinsrelatie effectief te beleven en te onderhouden.

De bedoeling is om een individu de vrijheid te geven, nodig om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen.

Het vormt een basis voor mensen van hetzelfde gezin om hun belangen in rechte te doen gelden.

Het voornoemde betekent dat die relaties beschermd worden die bijzondere bescherming nodig hebben, zoals de relatie tussen verzoeker en zijn partner.

Aangezien verzoeker en zijn partner een gezin vormen genieten zij de bescherming van het recht op een gezinsleven conform artikel 8 EVRM. .

Dit fundamenteel grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven kan enkel door de overheid beperkt worden ‘voor zover deze bij de wet is voorzien’, de belangen van de Belgische staat veilig te stellen en noodzakelijk te zijn.

Doch om noodzakelijk te zijn, dient de inmenging te beantwoorden aan een ‘pressing social need’ oftewel een ‘maatschappelijke behoefte’.

Om de maatschappelijke behoefte na te kunnen gaan, moet bezien worden of de genomen maatregel door verweerster noodzakelijk was om het beoogde doel te bereiken.

Daarnaast dient de nagestreefde legitieme doelstelling in verhouding te staan tot de aantasting van het recht op gezinsleven.

Zie hierover het Europees Hof in de zaak 'Johnston v. Ireland', waarin het Hof heeft bepaald dat ten aanzien van de beoordeling van de positieve plichten van de zijde van de overheid als critérium geldt dat de Staten een fair evenwicht dienen na te streven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu :

"In determining whether or not a positive obligation exists, regard must be had to the fair balance that has to be struck between the general interest of the community and the interests of the individual, the search for which balance is inherent in the whole of the Convention..."

Bovendien heeft de Belgische Staat de plicht te bekijken of haar doel niet op een andere manier bereikt kan worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg stelt dat de Staten bij de uitwerking van familierechtelijke regels de normale ontplooiing van de gezinsbanden niet dienen te verhinderen.

De relatie van verzoeker en diens partner valt onder de bescherming van het gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

Wanneer het voornoemde wordt toegepast op de situatie van verzoeker kan gesteld worden dat de Minister helemaal niet gehandeld heeft conform de vereisten.

De tenuitvoerlegging van de beslissing zal ertoe leiden dat hij gescheiden dient te leven van zijn toekomstige geliefde.

De inmenging door de Belgische Staat ten aanzien van verzoeker en zijn partner staat niet in evenredigheid met de verregaande gevolgen voor verzoeker.

Dit betekent dat de inmenging in strijd is met artikel 8, tweede lid EVRM en het daarin vervatte grondrecht tot eerbiediging van het gezinsleven;

Aangezien de voorwaarden van artikel 8, tweede lid EVRM op cumulatieve wijze toegepast dienen te worden, doch in casu niet alle voorwaarden van voornoemd artikel ingevuld zijn, kan verzoeker stellen dat de inmenging in zijn gezinsleven ongegrond is;

De verschillende foto's van verzoeker en diens partner bevestigen het bestaan van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVMR.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ter adstruering van zijn derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De woonplaats van verzoeker is een gebied waar politieke onrust heerst door de aanwezigheid van PKKstrijders.

Het door de Staat gevoerd beleid heeft tot gevolg dat onschuldige burgers worden verdacht van samenwerkingen met deze groeperingen.

Verzoeker is in het verleden meermaals het slachtoffer geworden van foltering en aanhoudingen/verhoren.

Een terugkeer naar zijn herkomstland zou dan ook een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM inhouden, nu hij het risico loopt terug gefolterd te worden.

Een terugkeer tast de fundamentele vrijheid van verzoeker aan."

3.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (*cf.* EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker betoogt dat hij afkomstig is uit een gebied waar politieke onrust heerst door de aanwezigheid van PKK-strijders. Onschuldige burgers zouden er worden verdacht van samenwerking met deze groepering. Verzoeker stelt zelf reeds meermaals het slachtoffer te zijn geworden van folteringen en aanhoudingen/verhoren. Bij terugkeer naar Turkije loopt hij het risico opnieuw te worden gefolterd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een algemeen forensisch onderzoeksverslag uit Turkije, waaruit blijkt dat hij het slachtoffer is geworden van fysiek geweld.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet bewijsstuk voorlegt waaruit blijkt dat er in zijn herkomstregio sprake is van dergelijke politieke onrust die beantwoordt aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM. Het komt toe aan verzoeker om minstens een begin van bewijs voor te leggen van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een algemeen betoog dat er in zijn plaats van herkomst politieke onrust heerst door de aanwezigheid van PKK-strijders, doch hij legt geen enkel concreet bewijsstuk neer ter ondersteuning van zijn betoog. Uit het medisch verslag dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat zijn plaats van herkomst getroffen wordt door zodanige politieke onrust dat de drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt. In dit verslag – dat dateert van 10 februari 2023 terwijl verzoeker naar eigen zeggen al jaren in België verblijft – wordt inderdaad geattesteerd dat verzoeker het slachtoffer is geworden van fysiek geweld, doch het is niet duidelijk in welke omstandigheden dit incident zich heeft voorgedaan, noch blijkt dat er een link kan worden gelegd met de aanwezigheid van PKK-strijders in zijn plaats van herkomst. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker door toedoen van de bestreden beslissing geenszins wordt verplicht zich opnieuw in zijn herkomstregio te vestigen. Verzoeker kan ervoor opteren om zich elders in Turkije te vestigen. Er dient te worden geconcludeerd dat verzoeker niet aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat hij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verder voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM, hetgeen luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn partner, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 8 van het EVRM het volgende gemotiveerd:

"Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

[...]

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij gescheiden dient te leven van zijn partner, die hem niet kan vergezellen naar Turkije aangezien zij in België werkzaam is. Daarnaast stelt verzoeker dat hij geen regelmatige contacten meer kan behouden met zijn broer, schoonzus en neefjes en nichtjes. Wat de contacten met deze familieleden betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij met hen een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verzoeker toont het bestaan van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan.

De Raad bemerkt dat verweerder in de bestreden beslissing correct motiveert dat verzoeker slechts tijdelijk naar zijn land van herkomst dient terug te keren om van daaruit op een later moment legaal naar België terug te keren. Verzoeker dient zich vanuit Turkije in de regel te stellen met de binnenkomstvoorwaarden. Volgens verweerder staat dit niet in disproportionaliteit ten opzichte van het gezinsleven met zijn partner. Het betoog van verzoeker laat niet toe hierover anders te oordelen. In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner tot stand is gekomen in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden *in casu* aanwezig zijn. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont welke concrete hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Het feit dat verzoekers partner in België werkzaam is, neemt niet weg dat het gezinsleven tijdelijk vanuit Turkije kan worden verdergezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN